

**ת"פ 23502/02 - מדינת ישראל נגד ארמן נפטצי, מישל לויין -
הסתאים**

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23502-02 מדינת ישראל נ' נפטצי ואח'

בפני:	כב' השופטת גלית ציגלר
בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ע"ד עינב ינוגרד - פרקליטות
נגד	ע"ר ארמן נפטצי - ע"ר לירן זילברמן
הנאשם	2. מישל לויין - הסתאים

זכור דין

.1. הנאשם עבד בחנות נעלים בנתניה.

כתב האישום כנגדו אוחז שני אישומים, על פי האישום הראשון ביום 10.1.11 בשעת בוקר מוקדמת, נסע הנאשם עם אחר (הנאשם 2 שעבנוו הסתאים), לכיוון החנות, וכשהגיעו לשם ניסה לאחר לנسر את מעול החנות כשהנאשם שומר מסביב ומעודד אותו בניסיונתו. הדבר לא עלה יפה, ופעולותיו של הנאשם והאחר הפעילו את האזקה והנאשים נמלטו.

הנאשם הודה בעבירה של ניסיון התפרצויות לבית עסק לפי סעיף 407 (א) + 25 לחוק העונשין.

האישום השני עולה, כי באותו יום, 10.1.11, בעת עבודתו של הנאשם בחנות הנעלים, הוא הבחן לצורך המפתחות של בעל החנות מונה בmailto:, לפקחים את הצור, שיכפל את מפתחות החנות והחזיר את הצור למקומו.

לאחר שעת חנות של אותו יום, ובתאריך 11.1.11, פרץ הנאשם או מי מטעמו אל תוך החנות, תוך שימוש במפתח המשוכפל, ומהמקום נגנבה קופסת נעלים שהכילה את פידין החנות בסך של כ- 120,000 ₪.

הנאשם הודה בעבירה של התפרצויות בצוותא לפי סעיף 407 (ב) + 29 לחוק העונשין ובעבירה של גניבה מעוביד לפי סעיף 391 לחוק.

.2. הנאשם ליד 1983, הודה בכתב אישום מתוקן ובמסגרת הסדר בין הצדדים נשלח לשירות המבחן.

מהתסקير שהתקבל עלה הרקע המשפטי הלא פשוט, שהחל בעליית המשפחה ארצה מאירן,

עמוד 1

תקופת ההתאקלמות ותמייתו המתמשכת בהוריו במשך כל השנים.

כiom הנאשם כiom עובד ומשתכר, הגם שבתסקירות על מעת תמיותם בהקשר זה.

עוד עולה מהתשקירות כי לנאשם אין עבר פלילי, כי הוא לוקח אחריות על המעשים והביע צער עליהם, כשהסביר אותו בתמיכתו להימורים, החובות הכבדים אליהם נקלע והתחברות לגורמים עבריינים שליליים, אשר ללחציו אותו אל הקיר עד שביצעה את העבירות נשוא כתוב האישום.

בפני קצין המבחן הביע הנאשם חרטה ובושא על מעורבותו בעבירות, הסביר את נסיונותו לשלם את חובותיו ולהזoor למסלול חיים תקין.

קצין המבחן התרשם מתפקיד בעיתוי ובלתי אחראי של הנאשם בתחום הפיננסי, שהוביל אותו לפועל באימפרסיון ומוביל לחשוב על תוכאות המעשים, הגם שהנאשם התקשה לראות בעיתיות זו או להביע נזקקות טיפולית.

קצין המבחן התלבט מהי המליצה הרואה, משומם שצד לקיחת האחוריות והעדר עבר פלילי, התקשה הנאשם לגלות מודעות לדפוסי התנהגות בעיתאים, ולא ברור האם קשר טיפול עשוי להיות עיל. לפיכך, המליך לאפשר טיפול ולהמשיך לעקב אחר הנאשם (פסקיר מיום 31.3.14).

מתסקירות משלים שהתקבל עלה, כי הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, החל בהליך טיפול, והוא בהתמכרותו להימורים לה היה מודע באופן חלקי בלבד, כאשר הטיפול והשיחות בעבר, העלו את רמת המודעות, את קבלת האחוריות, ונמצא כי הוא נרתם ונתרם מהליך זה.

קצין המבחן התרשם כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתקיע, וכי רמת הסיכון להישנות בעבירות דומות בעתיד, הוא נמוך.

לאור כל האמור ועל מנת לא לקטוע את ההליך הטיפולי החיובי, המליך להטיל על הנאשם צו מבחן וענישה של מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד פיצוי כספי למיטלון ומאסר על תנאי (פסקירים מיום 27.4.14 ומיום 18.9.14).

3. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירות, ועל כך שboweu בשל בצע כסף כאשר הנאשם דבר במטרתו עד שהצליח לגנוב ממיסיקו סכום נכבד של 120,000 ₪.

הנאשם ביצע את העבירות בצוותא עם אחרים, ניצל את האמון שניתן בו כעובד, וגם לאחר שנתפס לא החזר את הסכום, גם לא חלק ממנו.

לטענת ב"כ המאשימה העונש הרاوي הינו מאסר מאחרוי סORG ובריח, כשהוא הפנה לפסיקה בעניינים דומים (גם אם לא זחים), בהם פסקו בתי המשפט ענישה של חודשי מאסר רבים, כאשר לדבריו מתחם הענישה בגין האישום של ניסיון ההתרצות נע בין 6 עד 18 חודשים מאסר, ואילו בעבירות ההתרצות בצוותא והגניבה עומדים המתחם בין 24 ועד 48 חודשים מאסר בפועל (ראאה ת"פ 5581-11-09 מדינת ישראל נ' וinstein; רע"פ

13/3746 שי א/or נ' מדינת ישראל; ת"פ 08-11-8972 מדינת ישראל נ' בילאל עיסא).

מנגד טען ב"כ הנאשם, כי מדובר בעבירות שבוצעו על רקע התמכרוותו של הנאשם להימורים והסתבכותו בחובות ועם גורמים עבריניים בשל כך.

ה הנאשם ביצع את המעשה כחשש שאין לו ברירה אחרת, הוא הודה מיד כאשר נתפס, הבין את הטעות והשתלב בהליך טיפול שיקומי.

עוד הפנה ב"כ הנאשם, לעונש שנגזר על שותפו לעבירה באישום הראשון, שככל מסר בעבודות שירות למשך 75 ימים, מסר על תנאי וקנס, וטען כי יש לגזר מרמת ענישה זו את העונש הראווי לנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, התסוקיר החיבוי שהתקבל אודוטה הנאשם, התהילה השיקומי שעבר והנסיבות המקילות, מצדיקים עונש ברף הנמוך כזה שניתן לבצעו בדרך של עבודות שירות, כאשר הוא איבחן את ההחלטה שהוגשה ע"י התביעה, אף הגיע פסיקה מטעמו התומכת בעונשו (ע"פ (11.7.04) 3767/03 (מיום 04.7.11); ת"פ (ב"ש) 1800/04 (מיום 12.3.19); ת"פ 22709-01-12 (מיום 13.4.14)).

4. אין ספק כי מעשיו של הנאשם חמורים, וכי הוא היה חדור מוטיבציה לגנוב ממעסיקו סכום כסף גדול, על מנת לנסות ולהסדיר את חובותיו (נ/ז).

ה הנאשם הגיע לעסוק בשעת בוקר מוקדמת עם שותף, ניסה לנسر את המneauול, והשניים ברחו מהמקום כאשר ניסיונותיהם לא עלו יפה. הנאשם לא אמר נואש, ועוד באותו יום ומשנפלה לידי ההזדמנות שיכפל את מפתחות בית העסק, אליו חזר בשעת לילה, יחד עם אחרים, ואז הצליח לבצע את ההתרצות וגןב את סכום הכספי הגדול.

בחירתו של הנאשם לגנוב דוחק/MM מביעדו, מקום שבו נתונים בו אמון, מקום שבו משתפים אותו בעניינים שונים שאינם גלוים לאחרים, מוסיף לדבר של חומרה לעצם המעשה, ולא בכדי העונש המקסימלי בצדיה של עבירה זו עומד על 7 שנות מאסר.

ברע"פ 10342/08 ענת אליס נ' מדינת ישראל (5.3.09), קבע בית המשפט העליון את חשיבות ההרתעה בעבירה זו של גנבה מביעדו:

"**בעבירות בהן הורשעה המבקרת נודעת חשיבות רבה לביסוס הרתעה, באשר הן קלות באופן יחסית לביצוע, עקב ניצול יחסית האמון עליהם מושחתה מערכת היחסים בין עובד ומבעידו. כמו כן, עבירות אלו פוגעות לא רק במבעיד המסויים שנפל קורבן לגנבה בידי עובדו, אלא ביחסו עובד-מבעיד בכלל.**"

(עוד ראה: רע"פ 1687/14 בלביסי נ' מ"י (23.7.14), שם דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם שהודה והורשע בעבירות של הפרת הוראה חוקית וגנבה על ידי עובד והוא הוטלו עליו **18 חודשים מאסר**; בעפ"ג 42697-04 מ"י נ' רוביון (7.7.14) החמיר בית המשפט המחויז בעונשו של הנאשם שההורשע בעבירות של גנבה בידי עובד בסך- 220,000 ₪, והעמיד את עונשו על **18 חודשים מאסר** בפועל; בעפ"ג 11681-02-14-11681-

חביב נ' מ"י (20.3.14) אישר בית המשפט המחויז את עונשו של נאש שהורשע בעבירה של גנבה בידי עובד ונגזר עליו עונש של **14 חודשים מאסר**; בת"פ 28950-03-13 מ"י נ' עובדיה (14.5.14) הטיל בית המשפט עונש של **14 חודשים מאסר** על נאש שהורשע בעבירה של גנבה בידי עובד; עפ"ג 30258-04-14 אלייב ואח' נ' מ"י (22.5.14) דחה בית המשפט המחויז את ערעורם של שני נאים בעבירות של גנבה בידי עובד, קשיית קשר לביצוע פשע והזק לרכוש בمزיד, והתיר על כנמ את העונשים שהוטלו עליהם, של **14 חודשים ו- 20 חודשים**, כשהאונש החמור יותר הוטל על הנאש שהוא עבד ממנו בוצעה הגנבה).

לך יש להוסיף גם את עבירות ניסיון התפרצויות בצוותא שכשל, וההתפרצויות בצוותא שהצלחה, כאשר בת' המשפט עמדו על הפגיעה שטומנות בחובן עבירות התפרצויות והגנבה, לא רק בממון ורכוש, אלא גם בפרטיות ובחושת הבטחון האישי של מי שמקום עסקו נפרץ.

כך, ברע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל, צין בית המשפט:

"**בית המשפט המחויז צדק גם בזכות הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצויות ובעבירות הרכוש בכלל, שהוא-אפשר לומר- למכת מדינה, למקור דאגה וטרונה לאזרחים רבים ולפגיעה בחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמן, משיליכדו, מאחריו סוג ובריח-כדי לפטור מעונשם, ولو לתקופת מה, את הציבור"** (רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל ור' תק-על 2008 (1) 3448).

אומנם באותו מקרה מדובר בהתרצות לדירת מגורים, ואולם בפסקה הודגש כי התפרצויות לבית עסק הינה עבירה חמורה לא פחות:

"אמנם בעניינו אין מדובר בהתרצות לבית מגורים, אולם אין בכך כדי למתן מחומרתה של העבירה. עסקו של אדם בוודאי כאשר מדובר בעסק פרטי, הינו מטה לחמו והרבה פעמים מהוות מרכז חייו. על כן גם כshedover בנסיון פריצה מסווג זה, ישנה הפרה בוטה של פרטיאתו של אדם" (ע"פ 12-12-37298-02-07).

מדינת ישראל נ' דניאל ברונפמן (פורסם במאגרים)).

"**אין להקל ראש בפגיעה הנגרמת גם כאשר התפרצויות והגנבה מבוצעות בבניין שאין בבית מגורים"** (ע"פ 11/3559 מדינת ישראל נ' איוב הוואשרה ואח' (פורסם במאגרים)).

דומה כי ניתן למצוא אходיות בגישה בת' המשפט ובקביעה שהאונש ההולם לעבירות מסווג זה הוא עונש של מאסר בפועל, כאשר לנسبות האחרות הקשורות בהתפרצויות יהיה משקל באשר לתקופת המאסר (ראה לדוגמה, ת"פ 12-07-37841 מדינת ישראל נ' ابو רmileה; ת"פ 12-01-19515 מדינת ישראל נ' סעד ואח'; רע"פ 12/5326 סיאם נ' מדינת ישראל; ת"פ 07/5354 מדינת ישראל נ' לוי ואח' שכולם נגזרו עונשי מאסר בפועל).

לטעמי, במקרים מסוימים כאמור מתרחש במהלך 24 שעות, יהיה זה מלאכותי להפריד בין העבירות, וזהו המקרא בו ראוי לקבוע מתחם עונש אחד לכל המעשים שביצע הנאש, ולנוכח הפסקה שציינתי וחומרתן של העבירות, יש להעמיד המתחם בין 12 ועד 30 חודשים מאסר בפועל, כמשמעותו.

להתחשב בין היתר בתחום בו בוצעו ה愆ירות, בהיקף הגניבה, בשיתוף פעולה עם גורמים שונים, האם הווחר הרכוש, ושיקולים נוספים הקשורים בביצוע ה愆ירות.

5. במקשה זה עשה הנאשם מאיץ לגנוב כספים ממעבידו, בשתי הזרמיות, באחת מהן לא עלה הדבר בידו, ובשנייה נקט בדרך מתוחכמת יותר של שכפול מפתחות וכינסה בעזרתם לחנות, כדי לגנוב את הפידיו שהיה מוסתר בה.

ה הנאשם נעזר באחרים כדי לבצע את ה愆ירות, ואף בכך יש נסיבה מחמירה.

ה הנאשם גנב ממעבידו סכום גדול של 120,000 ₪, תוך ניצול האמון שניתן בו לעבוד, ותוך שימוש בכספיים לצרכיו האישיים.

ה הנאשם לא החזיר את הכספיים למרות הזמן שחלף מאז נתפס בביצוע ה愆ירות.

לזכותו של הנאשם יש Zukof את ההוויה ולקיחת האחראית, כזויה הרשותו הראשונה בפליליים. הנאשם הביע גם בפני בית המשפט צער וחרטה על מה שקרה, ביקש את סליחת בעלי העסק, והסביר את החשש העמוק בו היה נתון בעת שביצע את המעשה. הנאשם התחייב כי יחזיר וישלם את הסכום אותו גנב מעסיקו.

גם תסוקיר שירות המבחן החיובי, וההלייר הטיפולי שעבר הנאשם, משמשים nimok ל科尔א, ואין ספק כי בתסוקירים שהתקבלו ניכרת ההתקדמות שעבר.

יש להתחשב גם במצבו המשפטי ובדברי אימו של הנאשם על החרטה שהביע.

שקלתי גם את העונש שהוטל על הנאשם الآخر, הקשור באישום הראשון בלבד - ניסיון התפרצות בבית עסק, ויאמר כי אין הקבלה או דמיון בין הנאים, וכי מעשיו של הנאשם כאן חמורים פי כמה, בשעה שהוא לא יותר ולא הסתפק באותו ניסיון שכשל, אלא נקט בדרך מתוחכמת יותר וחזר לחנות יחד עם אחרים, לאחר שהכין את המפתחות לצורך כך, וכן ממנה סכום כסף גדול, אשר עד היום לא הושב.

6. לאור כל האמור לעיל, לאחר שהעמדתי לנגד ענייני את העונשה הנדרשת בהתאם לטיבן וחומרתן של ה愆ירות, את השיקולים לחומרה והשיקולים ל科尔א, את האמור בתסוקيري שירות המבחן, ואת ההלייר השיקומי שעבר הנאשם, לא מצאת כי יש לקבל את המלצה שירות המבחן ולחזור ממתחם העונשה, כאשר המלצה זו היא רק אחד משיקולי העונשה הכלולים, ועל בית המשפט להעמיד לנגד עניינו גם שיקולים נוספים של גמול והרtauה, ובמכלול הנתונים שבפני, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשים מאסר בפועל, מהם יופחתו ימי המעצר בהתאם להודעה מוסכמת שתוגש ע"י הצדדים.

- ב. 8 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור איזה מהעבירות בהן הורשע, או כל עבירה רכוש מסווג פשע.
- ג. 4 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה רכוש מסווג עוון.
- ד. הנאשם ישלם למיטלון פיצוי בסך 120,000 ₪, אשר ישולם ב- 40 תשלומים שווים ורכופים ב- 10 לכל חודש לאחר שיסיים לרצות את תקופת מאסרו, עד גמר התשלומים.
- ה. המוצגים יושמדו או יחולטו לשיקול דעת התביעה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ה, 09 נובמבר 2014, בנסיבות הצדדים.